

Prisó de foto del Real, 24 d'abril 2018

①

“... em diu que m'ha escrit, que primer a Alcalá-Meco, a les dones lluitadores...”

Estimades sœurs Carme i Polas,

Amb les dues ens hem anat escrivint, amb tu Polas de seguida que vas partir, amb tu Carme des del primer dia que jo vaig entrar.

Potser molta gent desconex que els presos podem comunicar-nos amb el sistema de correspondència postal “de presó a presó” sense necessitat de segell, que funciona a totes les presons de l'estat. Però no és el cas, aprofitant l'espai que ens ofereix els amics de VilaWeb em permeto dirigir-vos aquestes paraules que em surten del fons del cor.

Ueixo al diari que la Isabel Vicente, lluitadora antifranquista, que fou deportada des de l'exili a Barcelona on hi passà set anys de prisó l'any 1940 i fou detinguda i empresonada denou els anys 1971 i 1958, ja té un passatge en honor seu. És a la plaça John Lennon de Gràcia, a prop d'on vivia abans d'entrar a la prisó.

L'Isabel militant del PSC ens veuixen l'any 2000 i em connecta amb un altra lluitadora de referència i estimada amiga, la Teresa Rebull exilada que passà els últims dies de la seva vida a Banyols de la Merceda on sovint l'anavem a visitar.

I penso amb l'Anna, la Marta, la Clara, la Mercè i amb vosaltres dues, molt.

CARTA CARME - POLAS

Alcalá - Meco és una presó antiga, molt també. Pregunta a tots les visites que sí que teniu com us troben i la resposta és sempre similar: "Forts, estan forts". I no entric cap dubte. Com tampoc el tinc amb que no hauran perdut ni un bri de tendresa, la que fa que tot això que estem vivint, aquesta presó ignominiosa, n'estigui convertint en el nostre acte d'amor fidel, a la vida i a la llibertat.

Dolores, tu com a Consellera i jo com a President d'Òmnium Cultural ens hem reunit, enc, dues vegades, les dues per parlar del país, de la cohesió social, per escoltar-nos. Recordo la teua frase que em va fer que tingues aquella bonica reacció de quan coneixes algú per primeres vegades però en canvi, sembla que tingues vells amics de tota la vida. Quina sort haver-nos pogut conèixer.

Carne, Presidenta, recordo la darrera conversa de mig minut al telèfon i un tuit teu on parlaves d'una suposada generositat meua per demanar que no s'anteposi els interessos dels presos al del país. Ara t'ho puc dir amb tota tranquil·litat: El teu ha estat un exemple de coherència i generositat per mi, des del primer dia que et vaig conèixer, fa una bona pila d'anys.

Dolores, Carne, us necessitem més que mai, ens necessitem els uns als altres, el vostre coratge, el vostre valor i la vostra manera d'entendre la vocació de servei; Un any de tanta testardesa i empeltada de la sensibilitat de la resistència, el pragmatisme i la dignitat.

Un confetto que n'estic tip de tants homes arreu. On escoltan costa tant i que i finaltat no només son quotes, també vol dir callar, no interrompre, aprendre i compartir.

Ma germana l'Ether m'explica que us ha escrit, en dir que prinar i abans de tot a Alcalá-Meco, a les dones que lluiten doble i triplement per un món nou. Aquí teniu tot el meu agraiement i compromís de compartir en la lluita.

Gràcies per vos-nos referents, ho dic de cor, de tot cor.